

11.10.87 (saja kuues päev)

Te ei ole veel kojugi jõudnud, kui mind kisub juba kirjutama. Kõigepealt tahan rääkida, kuidas ma linnast väeossa jõudsin. Number kaks buss sõitis just nina alt ära. Muidugi jäin lootuses ootama, millal uus tuleb aga võta näpust, ei tulnud. Ei jäänud muud üle, kui sõitsin bussiga 14 keskväljakule, et taksot saada. Seal olevas taksopeatuses oli pikk järjekord. Keskväljakul sain kampa veel ühe sõduriga, kes samuti koos emaga üritas väeossa sõita. No ja nii me siis sõitsimegi, kohale jõudsime õigeaks ajaks, haarasin asjad ja läksin väeossa. Sellega oligi minu reis lõppenud.

Öösel ärkasin mitu korda üles, vaatasin kella ja mõtlesin, kus te praegu olla võiksite. Nagu ütlesid, et alguses on väga raske, nii ka oli ja on ka praegu, ikka mõtled sellele, et mis oli ja kus te olla võite. Muide, täna olin ma veel linnaloo saajate nimekirjas, aga ma ütlesin, et ei ole enam kellegi juurde minna ja loobusin linnalooast, mida ma oleks seal üksinda mööda vanu jälgi uidanud. Linna oleks saanud täna juba kella poole kümnest, sest täna lasti linna minejad enne ära ja siis hakati jooksuma, mitte nagu eile, enne ikka see meie püha lehm, jooksmine, ja alles siis muud asjad. Eks see vist sõltub väga palju sellest, kes ohvitseridest vastutav on.

Praegu mõtlen kahetsusega sellele kaubale, mis jäi söömata, praegu läheks nii mõndagi sisse, teha ei ole ka midagi, see mis möödas, seda enam tagasi ei saa.

Praegu on meil kell kolmveerand neli ja meil on nii nimetatud vaikne tund. Tuleb jälle meelde see, et sai korteri juures vabalt lesitud. Täna läheme veel kinno, siis õhtusöök ja ongi päev läbi. Lühike ta sai see kiri, aga kergem hakkas kui sai kirjutatud.

Ootan palju kirju.